

Arrest

nr. 216 462 van 7 februari 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. LYS
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 oktober 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 september 2018 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, en van de beslissing van diezelfde gemachtigde van 26 september 2018 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 december 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. ASSELMAN, die *loco* advocaat M. LYS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Tussen 5 mei 2014 en 18 oktober 2017 dient de verzoekende partij vier asielaanvragen in, waarvan de eerste, derde en vierde negatief worden beantwoord door zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) als de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Tegen de weigering van inoverwegingname van de tweede asielaanvraag door de commissaris-generaal dient de verzoekende partij geen beroep in bij de Raad.

1.2 Op 27 mei 2015 dient de verzoekende partij een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 8 juni 2015 wordt deze aanvraag ontvankelijk verklaard, maar vervolgens op 4 augustus 2015 ongegrond verklaard. Op 11 oktober 2016, bij arrest nr. 176 058, verwerpt de Raad het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

1.3 Op 13 september 2018 dient de verzoekende partij een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.4 Op 26 september neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die op 4 oktober 2018 aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en die luidt als volgt:

“(…) Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 13.09.2018 bij onze diensten werd ingediend door :

*R(...), G(...) Gh(...) (R.R.: (...))
nationaliteit: Afghanistan
geboren te (...) op (...).1946
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 – 2° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; betrokkene toont in de aanvraag zijn identiteit niet aan op de wijze bepaald in § 2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet.

Betrokkene legt bij zijn aanvraag dd. 13.09.2018 zijn Taskara voor. Dit bewijselement kan zijn identiteit niet aantonen zoals voorzien in art 9ter, §2, 1e lid, gezien betrokkene niet aantoont dat dit document niet werd verkregen op basis van loutere verklaringen. Dit bewijselement voldoet aldus niet aan de voorwaarde voorzien in art. 9ter, §2, 1e lid, 4 en bijgevolg kan dit document niet aanvaard worden als een bewijs van zijn identiteit.

Betrokkene roept in zijn aanvraag evenmin in vrijgesteld te zijn van de verplichting om zijn identiteit aan te tonen (art. 9ter, §2, 3e lid). Bovendien dienen alle ontvankelijkheidsvoorwaarden vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag (Arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011).

Betrokkene legt bij zijn aanvraag dd. 13.09.2018 ook een rijbewijs voor. Dit rijbewijs vermeldt niet de nationaliteit van betrokkene. Uit art. 9ter, §2, 1° vloeit voort dat het identiteitsdocument of bewijselement waarmee men de nationaliteit van betrokkene wenst aan te tonen, de nationaliteit van betrokkene dient te bevatten. Aldus ontbreekt één van de constitutieve elementen van de identiteit.

Betrokkene roept in zijn aanvraag evenmin in vrijgesteld te zijn van de verplichting om zijn identiteit aan te tonen (art. 9ter, §2, 3e lid). Bovendien dienen alle ontvankelijkheidsvoorwaarden vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag (Arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011). Bijgevolg is de aanvraag onontvankelijk.

Het staat betrokkene vrij eventuele medische elementen te doen gelden in het kader van een vraag tot verlenging van de termijn van zijn bevel om het grondgebied te verlaten. Deze vraag zal moeten gestaafd zijn met een recent medisch getuigschrift betreffende de ingeroepen elementen, getuigschrift dat zich duidelijk uitspreekt omtrent een eventuele onmogelijkheid tot reizen en de geschatte duur van deze onmogelijkheid. Deze vraag, die in se de verblijfssituatie van betrokkene niet wijzigt, zal het

voorwerp uitmaken van een onderzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken (Bureau Clandestienen – fax: 02 274 66 11). (...)

1.5 Op 26 september 2018 neemt de gemachtigde eveneens een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing, die op 4 oktober 2018 aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en die luidt als volgt:

“(...) Il est enjoint à Monsieur

De heer

nom/naam : R(...)

prénom/voornaam : G(...) Gh(...)

date de naissance/geboortedatum : (...)

lieu de naissance/geboorteplaats : (...)

nationalité/nationaliteit : Afghanistan

de quitter le territoire de la Belgique, ainsi que le territoire des États qui appliquent entièrement l’acquis de Schengen, sauf s’il possède les documents requis pour s’y rendre, wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

dans les 7 jours de la notification de décision

binnen 7 dagen na de kennisgeving

MOTIF DE LA DECISION :
REDEN VAN DE BESLISSING:

L’ordre de quitter le territoire est délivré en application de l’article (des articles) suivant(s) de la loi du 15 décembre 1980 sur l’accès au territoire, le séjour, l’établissement et l’éloignement des étrangers et sur la base des faits suivants :

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o En vertu de l’article 7, alinéa 1er, 1° de la loi du 15 décembre 1980, il demeure dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l’article 2 :

L’intéressé n’est pas en possession d’un visa valable.

Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum (...)

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij zet in haar verzoekschrift in dit verband het volgende uiteen:

“IV1 - Inhoud van de bestreden beslissingen

De eerste bestreden beslissing verklaart verzoekers aanvraag tot machtiging van verblijf gebaseerd op artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 niet-ontvankelijk, en dit omwille van de volgende redenen: (...)

De tweede bestreden beslissing houdt voor verzoeker het bevel in om het grondgebied te verlaten binnen een termijn van 7 dagen na de kennisgeving ervan, en dit op grond van de volgende motieven: (...)

IV.2 — Kritiek op de eerste bestreden beslissing

A. Principes

A.1. Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en de inhoud van de identificatieverplichting

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: (...)

Artikel 9ter, § 2 van de Vreemdelingenwet specificeert vervolgens: (...)

Artikel 9 ter, § 3 van de Vreemdelingenwet stelt tot slot: (...)

De identificatieplicht, vastgelegd in artikel 9ter, §2 van de Vreemdelingenwet, heeft als doel het bestuur toe te laten te onderzoeken welke medische zorgen de aanvrager in het land van herkomst kan verkrijgen, zo stelde het Grondwettelijk Hof in zijn arrest d.d. 26 november 2009 (nr. 193/2009) vast. In het licht van deze doelstelling, en met oog op de redelijkheid van deze verplichting, stelde het Hof vast dat elk document waarvan de waarachtigheid niet betwist kan worden, aanvaard kan worden als identificatiedocument in de zin van artikel 9ter, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Deze redenering werd overgenomen door de wetgever, die in de memorie van toelichting bij het wetsontwerp tot aanpassing van de procedure tot het bekomen van een verblijfsvergunning om medische redenen (wijziging die onder meer was ingegeven door het voormelde arrest van het Grondwettelijk Hof) hernam dat de procedure in het kader van artikel 9ter hervormd werd om toe te laten om op een efficiënte wijze en conform het arrest van het Grondwettelijk Hof vast te stellen of de waarachtigheid aan één of meerdere bewijselementen voorgelegd door de betrokkenen niet ter discussie kan worden gesteld' (Parl.St. Kamer 2010-2011, nr. 0771/001, p. 146).

A.2. Beginselen van behoorlijk bestuur waartoe verwerende partij gehouden is

Verwerende partij is vooreerst gehouden tot een zorgvuldigheidsplicht, die inhoudt dat aan overheidsinstanties de verplichting wordt opgelegd hun beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet overgaan tot een volledig en gedetailleerd onderzoek van de zaak en haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV nr. 80.585 van 2 mei 2012).

Voorts rust op verwerende partij eveneens een materiële motiveringsplicht, op basis waarvan Uw Raad bevoegd is om na te gaan of zij bij het nemen van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen¹. De materiële motiveringsplicht vereist dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan (RvS 19 april 2007, nr. 170.194). Het redelijkheidsbeginsel laat Uw Raad toe een oordeel van verwerende partij onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid volkomen ontbreekt (zie onder meer RvV 17 december 2012, n° 93 725).

B. Toepassing op de bestreden beslissing

Verzoeker legde ter ondersteuning van zijn aanvraag d.d. 13.09.2018 als bewijsdocumenten zijn taskara en zijn rijbewijs voor, teneinde tegemoet te komen aan de door artikel 9ter, § 2 van de Vreemdelingenwet opgelegde identificatieverplichting.

Verwerende partij weigert verzoekers taskara in aanmerking te nemen als identiteitsbewijs conform artikel 9 ter, § 2 van de Vreemdelingenwet, “gezien betrokkene niet aantoont dat dit document niet werd verkregen op basis van loutere verklaringen”.

Verzoekende partij kan in geen geval akkoord gaan met de inhoud noch met de motivering van deze beslissing.

Verzoekende partij wenst er vooreerst op te wijzen dat artikel 9ter, §2 van de Vreemdelingenwet geenszins de verplichting inhoudt voor de aanvrager om aan te tonen dat het voorgelegde identiteitsdocument niet werd verkregen op basis van loutere verklaringen.

Verwerende partij legt in de bestreden beslissing derhalve een bewijslast bij verzoeker die niet op een wettelijke bepaling gesteund is.

Indien verwerende partij van mening is dat het de voorgelegde taskara aan bewijswaarde ontbeert, was het aan haar om dit bewijs te leveren. Minstens diende zij in de bestreden beslissing concrete argumenten aan te voeren om haar stelling te ondersteunen dat het voorgelegde identiteitsdocument op basis van loutere verklaringen van verzoeker opgesteld zou zijn, in de zin van artikel 9ter, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet. Uw Raad heeft reeds bevestigd dat de bewijslast op dit punt inderdaad bij verwerende partij berust, en dit in een zaak waarin de omstandigheden vrijwel volledig overeenkwamen met die in voorliggende zaak:

“In de eerste bestreden beslissing wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoekers, ingediend op 3 augustus 2012, onontvankelijk verklaard op grond van artikel 9ter, § 3, 2° van de Vreemdelingenwet. Er wordt toegelicht dat de voorgelegde ‘taskara’ op naam van verzoeker diens identiteit niet aantoont op de wijze voorzien in artikel 9ter, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en dit omdat “betrokkene niet aantoont dat dit document niet werd verkregen op basis van loutere verklaringen”.

Overeenkomstig artikel 9ter, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet kan verweerder oordelen dat een voorgelegd bewijselement de identiteit in ruime zin, met inbegrip van de nationaliteit, niet afdoende aantoont, indien blijkt dat dit document is opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene. Verweerder blijft in de eerste bestreden beslissing evenwel volledig in gebreke te duiden op welke gronden hij van oordeel is dat het door verzoeker ter staving van zijn identiteit in ruime zin voorgelegde identiteitsdocument zou zijn opgesteld op basis van loutere verklaringen. Er dient evenwel te worden aangenomen dat het in deze situatie aan verweerder toekomt dit bewijs te leveren, als zijnde de overheid die weigert het voorgelegde bewijselement in aanmerking te nemen. Het gegeven dat de bewijslast voor het aantonen van de identiteit in ruime zin in beginsel bij de aanvrager berust, doet hieraan geen afbreuk.

Verzoekers kunnen aldus worden gevolgd waar zij aangeven dat verweerder in gebreke is gebleven de bewijswaarde van de voorgelegde taskara met concrete argumenten onderuit te halen.

De uiteenzetting in de nota met opmerkingen waarbij alsnog wordt gepoogd aan te tonen dat de taskara geen bewijswaarde heeft, betreft een a posteriori motivering en de Raad kan enkel vaststellen dat de eerste bestreden beslissing op een andere motivering is gesteund. Zo weigerde verweerder in de eerste bestreden beslissing de voorgelegde taskara enkel op de grond dat verzoeker “niet aantoont dat dit document niet werd verkregen op basis van loutere verklaringen” en zonder hierbij zelf de bewijswaarde van dit bewijselement te ontcrachten.

Het komt de Raad kennelijk onredelijk voor waar verweerder in de eerste bestreden beslissing weigert om de voorgelegde taskara in aanmerking te nemen als bewijs van identiteit overeenkomstig artikel 9ter, § 2 van de Vreemdelingenwet en dit omdat verzoeker zelf in gebreke zou zijn gebleven aan te tonen dat dit document niet louter op basis van verklaringen werd verkregen. Er blijkt ook geenszins op welke wijze verzoeker dit bewijs dan wel zou kunnen leveren. Aldus blijkt ook niet dat verweerder zelf de aanvraag met de vereiste zorgvuldigheid heeft behandeld.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aangenomen.”

(RvV 28 oktober 2014, n° 132 321)

Ook in casu voert verwerende partij geen enkel argument aan dat toelaat de bewijswaarde van verzoekers taskara in twijfel te trekken. Zodoende schendt verwerende partij de op haar rustende materiële motiveringsplicht, alsook het zorgvuldigheidsbeginsel.

Bovendien is er o.i. geen enkele aanwijzing die toelaat te twifelen aan de waarachtigheid van verzoekers taskara. Nochtans moet op basis van bovenvermelde rechtspraak van het Grondwettelijk Hof (arrest nr. 193/2009) worden vastgesteld dat "elk document waarvan de waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld" kan dienen als identiteitsdocument in de zin van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

In deze context dient erop te worden gewezen dat verzoeker sinds zijn aankomst in België in het kader van alle asielprocedures dezelfde verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot zijn identiteit, verklaringen die overeenkomen met de gegevens op zijn taskara.

Bovendien werd verzoekers identiteit in het kader van geen enkele van deze asielprocedures in twijfel getrokken of betwist. Geen enkele van verzoekers asielaanvragen werd afgewezen omwille van twijfels omtrent zijn nationaliteit of identiteit.

Ook uit de eerste bestreden beslissing blijkt niet dat verwerende partij twijfelt aan de echtheid van het voorgelegde identiteitsdocument of aan de waarachtigheid van de inhoud daarvan.

Uw Raad heeft eerder reeds, in een zaak waarbij zeer gelijkaardige omstandigheden aan de orde waren en waarin m.n. een beslissing van niet-ontvankelijkheid van een aanvraag tot machtiging op grond van artikel 9 ter werd afgewezen op grond van de loutere motivering dat "betrokkene niet aantoont dat dit document niet werd verkregen op basis van loutere verklaringen" geoordeeld dat verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel had geschonden omdat er geen concrete aanwijzingen waren dat de waarachtigheid van de taskara in vraag diende te worden gesteld en de asielinstanties verzoekers identiteit voorheen steeds aanvaard hadden:

"De materiële motivering vereist dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan (RvS 19 april 2007, nr. 170.194) Gelet op het bovenvermelde waaruit blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken, het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en de Raad steeds verzoekers identiteit en nationaliteit, op voorlegging van zijn taskara, hebben aanvaard en gelet op het vastgestelde gebrek aan concrete elementen die aanwijzingen bevatten dat de waarachtigheid van verzoekers taskara in vraag dient te worden gesteld, stelt de Raad vast dat de beslissing van de gemachtigde dat verzoeker door voorlegging van zijn taskara zijn identiteit en nationaliteit niet aantoont enkel en alleen omdat "betrokkene niet aantoont dat dit document niet werd verkregen op basis van loutere verklaringen", niet pertinent en draagkrachtig is onderbouwd en gemotiveerd noch op kennelijk redelijke wijze is verantwoord.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht wordt vastgesteld. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing."

(RvV 17 december 2012, n° 93 725)

Omwille van bovenstaande redenen moet ook in dit geval geconcludeerd worden dat verwerende partij bij het nemen van de eerste bestreden beslissing de beginselen van zorgvuldigheid en redelijkheid, alsook de op haar rustende materiële motiveringsplicht geschonden heeft.

De eerste bestreden beslissing moet derhalve vernietigd worden.

IV.3 - Kritiek op de tweede bestreden beslissing

(...) De bestreden beslissing maakt op geen enkele manier melding van de talrijke medisch-psychische problemen waarmee verzoeker te kampen heeft.

Nochtans was verwerende partij op de hoogte van de zorgwekkende medische situatie waarin verzoeker zich bevindt.

Immers, in de aanvraag tot machtiging van verblijf om medische redenen in op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 d.d. 11 september 2018, die het voorwerp uitmaakte van de eerste bestreden beslissing van verwerende partij, op basis waarvan de tweede bestreden beslissing genomen werd, werden verzoekers ernstige gezondheidsproblemen uitvoering beschreven en gestaafd door talrijke medische attesten. Bovendien werd uitvoering beargumenteerd waarom een terugkeer naar Kabul voor verzoeker een ernstig risico op schending van artikel 3 EVRM zou inhouden, als gevolg van zijn zorgwekkende medische toestand en van het gebrek aan beschikbaarheid en toegankelijkheid van adequate medische zorgen in Afghanistan, meer bepaald in Kabul.

Verwerende partij was dus op de hoogte van het potentiële risico op een schending van artikel 3 EVRM in hoofde van verzoeker in geval van een terugkeer naar Afghanistan.

Als gevolg van het feit dat de aanvraag tot machtiging van verblijf d.d. 11 september 2018 door de eerste bestreden beslissing niet-ontvankelijk werd verklaard, is het in deze aanvraag ingeroepen risico nog niet ten gronde onderzocht.

In die omstandigheden kon van verwerende partij een bijzondere voorzichtigheid verwacht worden bij het behandelen van verzoekers dossier. Minstens kon van verwerende partij verwacht worden dat ze, vooraleer ten aanzien van verzoeker een bevel tot het verlaten van het grondgebied uit te vaardigen, rekening zou houden met de door verzoekende partij ingeroepen elementen die duidelijk wijzen op een risico op een schending van artikel 3 EVRM in hoofde van verzoeker in geval van een terugkeer naar Afghanistan.

(...)

Uit de tweede bestreden beslissing blijkt overigens geenszins dat verwerende partij bij het nemen van deze beslissing ook maar enigszins rekening gehouden heeft met de elementen die wijzen op een risico op een schending van artikel 3 EVRM in hoofde van verzoeker in geval van een terugkeer naar Afghanistan. (...)

De tweede bestreden beslissing dient derhalve vernietigd te worden.”

3.2 In haar nota met opmerkingen antwoordt de verwerende partij hierop het volgende:

“In het enige middel haalt verzoeker de schending aan van artikel 3 EVRM, van de artikelen 4 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de EU, van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het hoorrecht, van het principe audi alteram partem, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel en van een manifeste beoordelingsfout.

Hij betoogt dat, conform het arrest van het Grondwettelijk Hof d.d. 26.11.2009 (nr. 193/2009) elk document waarvan de waarachtigheid niet betwist kan worden, aanvaard kan worden als identificatiedocument in de zin van artikel 9ter §2 van de Vreemdelingenwet. Die redenering werd overgenomen door de wetgever bij de hervorming van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Hij verwijst verder naar een arrest van de Raad om aan te tonen dat het in vraag stellen van de Taskara de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel schendt. Hij vervolgt dat indien de eerste bestreden beslissing vernietigd wordt, de tweede bestreden beslissing eveneens uit het rechtsverkeer dient verwijderd te worden. Hij stelt verder niet gehoord te zijn geweest. Hij stelt dat de tweede bestreden beslissing geen melding maakt van zijn talrijke medisch-psychische problemen. Er zou verder een gebrek zijn aan de beschikbaarheid en toegankelijkheid van adequate medische zorgen in Afghanistan, meer bepaald Kabul.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat artikel 9ter van Vreemdelingenwet luidt als volgt: (...)

Hieruit blijkt dat de aanvrager van een verblijfsmachtiging om medische redenen bij zijn aanvraag zijn identiteit dient aan te tonen door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan de verschillende voorwaarden opgesomd in artikel 9ter, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Het is ook mogelijk dat verschillende bewijselementen worden voorgelegd die, samen genomen, de constitutieve elementen van identiteit bevatten. In dit laatste geval dient elk bewijselement minstens te voldoen aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4° van deze wetsbepaling. De verplichting om de identiteit aan te tonen vervalt voor de vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming indiende dat nog niet definitief is afgewezen of in het kader waarvan sprake is van een

toelaatbaar cassatieberoep bij de Raad van State. Aan de "documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde" dient te zijn voldaan op het ogenblik van het indienen van de aanvraag (RvS 30 juni 2011, nr. 214.351).

Verzoeker toont in casu niet aan te zijn vrijgesteld van het leveren van het bewijs van zijn identiteit conform artikel 9ter, § 2-3° van de Vreemdelingenwet.

Aangaande de door verzoeker bij zijn tweede aanvraag 9ter voorgelegde "identiteitsdocumenten" dient te worden opgemerkt dat het Bestuur op redelijke wijze heeft geoordeeld dat die documenten niet als identiteitsdocumenten kunnen worden beschouwd. De bestreden beslissing motiveert hieromtrent als volgt: (...)

Dit wordt niet door verzoeker betwist.

Verzoeker toont niet aan dat de Taskara niet zou zijn afgegeven op basis van loutere verklaring en toont evenmin aan dat het rijbewijs wel zijn nationaliteit zou bevatten.

Er blijkt verder niet dat verzoeker andere bewijselementen heeft voorgelegd om zijn identiteit aan tonen. (...)

Zijn betoog laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissingen kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel of van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

Nu de aanvraag onontvankelijk werd verklaard omdat het bewijs van identiteit niet voorligt, diende ook geen onderzoek plaats te vinden naar de aangehaalde medische problematiek in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Het betoog aangaande een schending van artikel 3 EVRM en de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in Afghanistan is dan ook niet dienstig.

Het enige middel is niet ernstig."

3.3.1 Het eerste onderdeel van het enig middel heeft betrekking op de eerste bestreden beslissing, de beslissing waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Specifiek richt de verzoekende partij zich tegen het onderdeel van de motivering van deze beslissing dat zich uitspreekt over haar als identiteitsdocument neergelegde taskara. Zij voert in dit verband onder meer de schending aan van artikel 9ter, van het materieel motiveringsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel is dan weer slechts geschonden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van een bepaalde keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (cf. RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de bepaling waarop de eerste bestreden beslissing steunt, met name het voormelde artikel 9ter, dat luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

(...)

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden :

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° (...);

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat; (...).”

De eerste bestreden beslissing steunt op artikel 9ter, § 3, 2° van de vreemdelingenwet en stelt dat “de betrokkene [...] in de aanvraag zijn identiteit niet aan[toont] op de wijze bepaald in § 2, of de aanvraag [...] het bewijs voorzien in § 2, derde lid niet [bevat]”. Vervolgens gaat de gemachtigde in op de door de verzoekende partij als identiteitsbewijs neergelegde documenten, met name haar taskara en haar rijbewijs.

De motivering aangaande het rijbewijs wordt door de verzoekende partij niet betwist, zodat het niet nodig is voor de Raad om hierop (en op het betoog van de verwerende partij hieromtrent in de nota met opmerkingen) verder in te gaan. Hetzelfde geldt voor de motivering met betrekking tot de in artikel 9ter, § 2, derde lid van de vreemdelingenwet voorziene vrijstelling.

De motivering aangaande de taskara wordt door de verzoekende partij, in tegenstelling tot hetgeen de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt, wel degelijk betwist. De gemachtigde oordeelde in dit verband het volgende: “Betrokkene legt bij zijn aanvraag dd. 13.09.2018 zijn Taskara voor. Dit bewijselement kan zijn identiteit niet aantonen zoals voorzien in art 9ter, §2, 1e lid, gezien betrokkene niet aantoont dat dit document niet werd verkregen op basis van loutere verklaringen. Dit bewijselement voldoet aldus niet aan de voorwaarde voorzien in art. 9ter, §2, 1e lid, 4 en bijgevolg kan dit document niet aanvaard worden als een bewijs van zijn identiteit.”

De verzoekende partij wijst op het doel van de in artikel 9ter, § 2 van de vreemdelingenwet vastgelegde identificatieplicht, zoals dit werd vastgesteld door het Grondwettelijk Hof (hierna ook: GwH of het Hof) in zijn arrest nr. 193/2009 van 26 november 2009. Zij wijst hierbij uitdrukkelijk op de vaststelling van het Hof dat elk document waarvan de waarachtigheid niet betwist kan worden, aanvaard kan worden als identificatiedocument in de zin van het voormelde artikel 9ter, § 2.

De Raad wijst erop dat het Hof in de punten B.5.1 tot B.5.3 inderdaad het volgende oordeelt:

“B.5.1. Een van de belangrijkste doelstellingen van de wet van 15 september 2006, die de wet van 15 december 1980 grondig wijzigde, was het tegengaan van fraude en van misbruiken van de asielpcedure (Parl. St., Kamer, 2005-2006, DOC 51-2478/001, pp. 7 en 9). Die doelstelling komt eveneens voor in artikel 19, lid 3, onder b), van de voormelde richtlijn 2004/83/EG, dat de lidstaten verplicht de subsidiaire beschermingsstatus in te trekken, te beëindigen of te weigeren deze te verlengen « indien [de betrokkene] feiten verkeerd heeft weergegeven of heeft achtergehouden, of valse documenten heeft gebruikt, en dit doorslaggevend is geweest voor de verlening van de subsidiaire beschermingsstatus ».

B.5.2. In het licht van die doelstelling is het niet onredelijk te eisen dat de betrokkene zijn identiteit kan aantonen. Bovendien dient de minister of zijn gemachtigde blijkens de in het geding zijnde bepaling, alsook blijkens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 32-42), te onderzoeken welke medische zorgen de betrokkene in zijn land van herkomst krijgt. Een dergelijk onderzoek vereist dat zijn identiteit en nationaliteit kunnen worden vastgesteld.

B.5.3. Gelet op die doelstellingen volstaat als bewijs van de identiteit van de betrokkene elk document waarvan de waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld. Een identiteitsdocument dient niet te worden voorgelegd indien de identiteit op een andere wijze kan worden aangetoond. (...)”

Vervolgens wijst de verzoekende partij erop dat de wetgever deze redenering overnam in de memorie van toelichting bij het wetsontwerp tot aanpassing van de procedure tot het bekomen van een verblijfsvergunning om medische redenen, wijziging die onder meer was ingegeven door het voormelde arrest van het Grondwettelijk Hof.

In de betrokken memorie van toelichting wordt met betrekking tot artikel 9ter, § 2 van de vreemdelingenwet en de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde het volgende gesteld:

“Sinds het arrest 2009/193 van het Grondwettelijk Hof van 26 november 2009 geldt in het kader van de aanvragen op grond van artikel 9ter een ruimere interpretatie op het vlak van de identificatieplicht. Het arrest bood een antwoord op een prejudiciële vraag en heeft derhalve het huidige artikel 9ter niet vernietigd. Wel werd de uitvoerbaarheid op het punt van de identificatieverplichtingen in hoge mate ingeperkt.

Voortaan zal niet enkel rekening worden gehouden met een “identiteitsdocument”, namelijk een nationaal paspoort of een identiteitskaart, maar ook met andere documenten waaruit de identiteit afdoende blijkt.

Artikel 9ter dient terug volledig toegepast te kunnen worden en dit wetsontwerp komt deze rechtspraak dan ook tegemoet. Dit ontwerp beoogt in dit kader de procedure te verduidelijken volgens dewelke de vreemdeling op geldige wijze zijn identiteit kan aantonen.

Het nieuwe artikel 9ter, § 2, eerste lid, vermeldt de vier cumulatieve voorwaarden waaraan de documenten die de verzoeker neerlegt, moeten voldoen. Het kan bijvoorbeeld gaan over een getuigschrift van identiteit of een consulaire kaart of een militair zakboekje of een huwelijksboekje of een oud nationaal paspoort of een rijbewijs of een getuigschrift van nationaliteit of een vonnis van een Belgische rechtbank met betrekking tot de toekenning van de status van staatloze of een getuigschrift van staatloosheid afgeleverd door het CGVS of een getuigschrift afgeleverd door het HCR met betrekking tot de status van vluchteling bekomen door de betrokkene in een derde land of een kieskaart.

Het nieuwe artikel 9ter, § 2, tweede lid, vermeldt de voorwaarden waaraan de documenten moeten voldoen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit aantonen. Deze bewijselementen kunnen bijvoorbeeld zijn een geboorteakte of een huwelijksakte of een akte van bekendheid of een getuigschrift van verlies van identiteitsdocumenten, afgeleverd door de autoriteiten van het land van herkomst of een attest van immatriculatie of een Bivr.

De weerhouden criteria laten toe, om op een efficiënte wijze en conform het arrest van het Grondwettelijk Hof, vast te stellen “of de waarachtigheid van één of meerdere bewijselementen voorgelegd door de betrokkene niet ter discussie kan worden gesteld”. Uit de rechtspraak van de Raad voor vreemdelingenbetwistingen blijkt immers dat een bewijskrachtig document dient te zijn uitgegeven

door een overheid, voorzien te zijn van de nodige gegevens ter verificatie en niet louter te zijn opgesteld op basis van verklaringen van de titularis."

(Memorie van toelichting bij het wetsontwerp van 9 december 2010 houdende diverse bepalingen (I), Parl.St. Kamer 2010-2011, nr. 53-0771/001, 145-146).

Uit het bovenstaande blijkt dat de verzoekende partij terecht aanvoert dat *"elk document waarvan de waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld"* kan worden neergelegd ter ondersteuning van een aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen.

De verzoekende partij benadrukt in haar verzoekschrift dat er geen enkele aanwijzing is die toelaat te twifelen aan de waarachtigheid van haar taskara en dat de asielinstanties haar identiteit voorheen ook steeds aanvaard hebben. Zij geeft aan dat geen enkele van haar asielaanvragen werden afgewezen omwille van twijfels omtrent haar nationaliteit of identiteit, en dat zij steeds dezelfde verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot haar identiteit, verklaringen die overeenkomen met de gegevens op haar taskara.

De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij steeds heeft verklaard G. Gh. R. te heten, geboren te zijn in 1946 en de Afghaanse nationaliteit te bezitten.

Uit verschillende documenten met betrekking tot de eerste asielaanvraag van de verzoekende partij blijkt dat zij in dat kader haar originele taskara heeft voorgelegd. Zo wordt in de bijlage 26 van 5 mei 2014, afgegeven naar aanleiding van de eerste asielaanvraag, het volgende gesteld: *"houder van het document: Taskara"*. Bij haar inschrijving op 1 mei 2014 antwoordde de verzoekende partij op de vraag of zij identiteitsdocumenten had, *"taskara"*. In de lijst van voorgelegde identiteits- en reisdocumenten van 12 mei 2015 wordt vermeld dat de verzoekende partij het origineel van een *"taskara"* neerlegde, met nummer 63(...), met als afgiftedatum *"21/1/1384"* (zijnde 10 april 2005) en afgegeven door *"1^e wijk stad Kabul"*. Een vertaling van de betrokken taskara bevindt zich niet in het administratief dossier, maar uit niets blijkt dat zou moeten worden aangenomen dat de gegevens die voorkomen op de voormelde bijlage 26 (zoals het geboortjaar en de naam (nadat een foutieve schrijfwijze werd rechtgezet) van de verzoekende partij) niet in overeenstemming zouden zijn met de gegevens op de taskara, waarnaar deze bijlage uitdrukkelijk verwijst. In de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus van 31 oktober 2014 geeft de commissaris-generaal aan dat de verzoekende partij ter staving van haar asielrelaas haar identiteitskaart voorlegde. Verder in de beslissing stelt hij uitdrukkelijk het volgende: *"Uw identiteitskaart en rijbewijs ondersteunen louter uw identiteit, die hier niet in twijfel wordt getrokken, wel integendeel."* Nergens in de beslissing wordt ook de Afghaanse nationaliteit van de verzoekende partij betwist. De commissaris-generaal onderzoekt zowel het asielrelaas als de mogelijkheid tot toekennen van subsidiaire bescherming in het licht van Afghanistan. Ook de Raad in zijn arrest nr. 147 592 van 11 juni 2015 betwist de identiteit en de nationaliteit van de verzoekende partij niet. In het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies) van 13 november 2014 geeft de gemachtigde als nationaliteit *"Afghanistan"* aan. Ook de naam en het geboortjaar van de verzoekende partij zijn hetzelfde als in de bijlage 26.

In de bijlage 26quinquies van 16 oktober 2015, afgegeven naar aanleiding van de tweede asielaanvraag, wordt het volgende gesteld: *"houder van het document: Taskara (orig)"*. Opnieuw komen de naam en het geboortjaar overeen met de gegevens die blijken uit de bijlage 26 van 5 mei 2014. In zijn beslissing van 29 januari 2016 tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag betwist de commissaris-generaal opnieuw de identiteit en nationaliteit van de verzoekende partij niet en voert hij zijn onderzoek in het licht van Afghanistan als land van herkomst. Ook in de bijlage 13quinquies van 9 februari 2016 gaat de gemachtigde uit van de Afghaanse nationaliteit van de verzoekende partij en zijn de naam en het geboortjaar hetzelfde als in de voormelde bijlagen 26 en 26quinquies.

In de bijlagen 26quinquies van 30 september 2016 en 18 oktober 2017, afgegeven naar aanleiding van de derde en de vierde asielaanvraag, wordt weliswaar aangegeven dat de verzoekende partij (met dezelfde naam en geboortjaar) *"zonder enig identiteitsdocument"* is, maar uit het bovenstaande is reeds gebleken dat zij bij het indienen van haar eerste asielaanvraag het origineel van haar taskara heeft neergelegd. In de beide beslissingen tot weigering van inoverwegingname van de voormelde meervoudige asielaanvragen (van 29 november 2016 respectievelijk 6 december 2017) stelt de commissaris-generaal uitdrukkelijk het volgende: *"U, een Afghaans staatsburger (...)"*. Ook geeft hij aan dat de eerste asielaanvraag werd geweigerd omwille van de ongeloofwaardigheid van de door de verzoekende partij aangehaalde problemen. Nergens wordt gesteld dat de nationaliteit of identiteit van

de verzoekende partij ongeloofwaardig zouden zijn, of dat deze worden betwist. In de voormelde beslissing van 29 november 2016 wordt zelfs uitdrukkelijk het volgende aangegeven: “Daarnaast wordt in verband hiermee nog opgemerkt dat het enkel informatie bevat omtrent de identiteit van u en uw zoon, die in deze beslissing niet meteen ter discussie staat.” Ook de Raad, in zijn arrest nr. 185 139 van 5 april 2017 en in zijn arrest nr. 205 720 van 21 juni 2018, betwist de identiteit noch de nationaliteit van de verzoekende partij. In de bijlages 13quinquies van 8 december 2016 en 14 december 2017 wordt nog steeds uitgegaan van de Afghaanse nationaliteit van de verzoekende partij (die opnieuw dezelfde naam en hetzelfde geboortjaar heeft als in de bijlage 26 van 5 mei 2014 en de bijlage 26quinquies van 16 oktober 2015).

Op basis van het bovenstaande kan de Raad slechts vaststellen dat de identiteit en de nationaliteit van de verzoekende partij inderdaad nooit eerder in vraag zijn ingesteld of in twijfel zijn getrokken. Ook blijkt niet dat de authenticiteit of de bewijswaarde van de taskara van de verzoekende partij in het kader van eerdere procedures werd betwist of ter discussie gesteld, of dat de betrokken taskara van valsheid werd beticht. Uit het administratief dossier blijkt integendeel dat de taskara van de verzoekende partij telkens werd aanvaard als geldig bewijs van haar identiteit en nationaliteit.

Vervolgens wijst de Raad erop dat de verzoekende partij als eerste bijlage bij haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet het volgende document opsoemt: “Kopie van de taskara van mijnheer R(...)”. Enkel de enveloppe waarmee de aanvraag werd verstuurd en de eerste bladzijde van de aanvraag (zijnde het voorblad) bevinden zich echter in het administratief dossier, de betrokken bijlage aldus niet. Verder in het administratief dossier bevinden zich ook nog de onpare bladzijden van de voormelde aanvraag, aangezien de verzoekende partij deze aanvraag overmaakte in een faxbericht van 11 oktober 2018 waarin zij vroeg om een verlenging van de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten van 26 september 2018. Hieruit blijkt dat bladzijde 3 betrekking heeft op “Aanvragers gezondheidstoestand en noodzakelijke behandeling” en dat de eerste verwijzing naar een bijlage 3 is. De uiteenzetting met betrekking tot de taskara en de verwijzing naar de betrokken bijlage 1 bevinden zich aldus waarschijnlijk op de ontbrekende tweede bladzijde van de aanvraag. Ten slotte bevinden zich in het aparte mapje “Medische documenten 9ter” van het administratief dossier weliswaar de medische stukken, maar niet de andere stukken die als bijlage werden toegevoegd.

Bijgevolg kan de Raad niet anders dan vaststellen dat hij, bij gebrek aan een volledig administratief dossier, niet kan nagaan of de verzoekende partij daadwerkelijk een kopie heeft neergelegd van de originele taskara die zij in het kader van haar eerste (en tweede) asielaanvraag heeft voorgelegd. Bijgevolg kan de Raad ook niet nagaan of de verzoekende partij zich in het kader van de *in casu* relevante verblijfsaanvraag van 11 september 2018 heeft gestoeld op hetzelfde identiteitsbewijs als datgene waarop de commissaris-generaal en de Raad (en vervolgens ook de gemachtigde) zich hebben gestoeld om de nationaliteit en identiteit van de verzoekende partij vast te stellen en op basis waarvan de identiteit en nationaliteit van de verzoekende partij doorheen de procedures nooit betwist zijn geweest. Aangezien het bestuur deze determinerende informatie niet ter beschikking van de Raad heeft gesteld, maakt het de wettigheidscontrole op zijn beslissing onmogelijk (cf. RvS 1 oktober 2001, nr. 99.323; RvS 16 december 1998, nr. 77.657; RvS 17 februari 1998, nr. 71.867; RvS 9 oktober 1997, nr. 68.784). Alleen al om deze reden moet de eerste bestreden beslissing worden vernietigd.

Ondergeschikt stelt de Raad echter vast dat noch de gemachtigde in de eerste bestreden beslissing noch de verwerende partij in haar nota met opmerkingen betwisten dat de verzoekende partij als bewijs van haar identiteit en nationaliteit (onder meer) haar taskara (of toch minstens een kopie ervan) heeft neergelegd. In de mate dat ervan kan worden uitgegaan dat de door de verzoekende partij als bijlage opgesomde kopie van haar taskara daadwerkelijk een kopie van de originele taskara betreft die voor het eerst in het kader van de eerste asielaanvraag werd neergelegd (ook dit wordt door de verwerende partij in haar nota met opmerkingen niet betwist), wijst de Raad op het volgende.

Zoals hoger reeds aangeven, vereist de materiële motiveringsplicht dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan. Hoger is gebleken dat de commissaris-generaal, de Raad en ook de gemachtigde in het kader van de vier asielprocedures die de verzoekende heeft doorlopen tussen 2014 en 2018, steeds de identiteit en nationaliteit van de verzoekende partij hebben aanvaard, rechtstreeks of onrechtstreeks op basis van de voorgelegde taskara.

Ook blijkt niet dat concrete elementen voorliggen die erop kunnen wijzen dat de waarachtigheid van de betrokken taskara in vraag zou moeten worden gesteld. De verwerende partij stelt in haar nota met opmerkingen weliswaar dat de verzoekende partij niet aantoont dat de taskara niet zou zijn afgegeven op basis van loutere verklaringen en dat verder niet blijkt dat zij andere bewijselementen heeft voorgelegd om haar identiteit aan te tonen. Zoals de verzoekende partij overigens zelf ook uiteenzet in haar verzoekschrift, gaat de verwerende partij met dit betoog echter voorbij aan het gegeven dat het de gemachtigde is die heeft geoordeeld dat het door de verzoekende partij voorgelegde identiteitsbewijs zou zijn opgesteld op basis van loutere verklaringen. Overeenkomstig artikel 9ter, § 2, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet kan de gemachtigde weliswaar oordelen dat het voorgelegde document de identiteit en nationaliteit, niet aantoont, indien blijkt dat dit document is opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene. Uit de eerste bestreden beslissing blijkt echter in het geheel niet waarom de gemachtigde tot dit oordeel is gekomen, hij beperkt zich immers tot het louter poneren dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond dat haar taskara niet werd verkregen op basis van loutere verklaringen. Aangezien de gemachtigde de overheid is die weigert het voorgelegde bewijselement in aanmerking te nemen, moet worden aangenomen dat het aan hem toekomt om dit oordeel ook daadwerkelijk te onderbouwen met concrete elementen in het dossier. Dat het op zich aan de aanvrager is om zijn identiteit en nationaliteit aan te tonen, doet hieraan geen afbreuk. De verzoekende partij heeft *in casu* immers wel degelijk een document voorgelegd, met name een taskara waarvan de waarachtigheid nooit eerder is betwist en op basis waarvan ook haar identiteit en nationaliteit nooit eerder zijn betwist. In het licht van de hoger gemaakte vaststellingen is het dan ook niet aan de verzoekende partij om aan te tonen dat haar taskara niet zou zijn afgegeven op basis van loutere verklaringen, maar aan de gemachtigde om op grond van zijn motiveringsplicht zijn beslissing degelijk te onderbouwen. Met dit betoog kan de verwerende partij bijgevolg geen afbreuk doen aan de door de Raad gemaakte vaststellingen.

Gelet op het bovenstaande stelt de Raad vast dat, in het licht van de voormelde rechtspraak van het Grondwettelijke Hof, de motivering van de gemachtigde dat de verzoekende partij door voorlegging van haar taskara haar identiteit en nationaliteit niet aantoont, enkel en alleen omdat zij *“niet aantoont dat dit document niet werd verkregen op basis van loutere verklaringen”*, niet pertinent en draagkrachtig is. De Raad acht het tevens kennelijk onredelijk van de gemachtigde om de aanvraag om deze reden onontvankelijk te verklaren. Op basis van de hoger geschetste omstandigheden blijkt immers niet waarom het op basis van de voorgelegde taskara niet mogelijk zou zijn om de identiteit en nationaliteit van de verzoekende partij vast te stellen, elementen die vereist zijn om in het kader van artikel 9ter van de vreemdelingenwet te kunnen onderzoeken welke medische zorgen de verzoekende partij in haar land van herkomst kan krijgen.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat de gemachtigde reeds eerder een aanvraag op grond van het voormelde artikel 9ter ten gronde heeft behandeld. Deze aanvraag werd ingediend op 27 mei 2015, zijnde tijdens de tweede asielpcedure van de verzoekende partij, waardoor zij overeenkomstig artikel 9ter, § 2, derde lid van de vreemdelingenwet weliswaar genoot van de vrijstelling om een identiteitsbewijs voor te leggen. In de beslissing van 4 augustus 2015 stelt de gemachtigde uitdrukkelijk dat de aanvraag werd ingediend door *“R(...), G(...) Gh(...) (R R 046(...)) nationaliteit Afghanistan”*. Deze beslissing verwijst naar het medisch advies van 3 augustus 2015, waarin de ambtenaar-geneesheer een onderzoek voert naar de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de zorgen en van de opvolging in *“het land van herkomst”*, zijnde Afghanistan.

In haar nota met opmerkingen gaat de verwerende partij niet concreet in op het betoog van de verzoekende partij met betrekking tot de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof, de nooit eerder betwiste waarachtigheid van de taskara en de nooit eerdere betwiste nationaliteit en identiteit van de verzoekende partij. Zij kan dan ook geen afbreuk doen aan de hoger gemaakte vaststellingen van de Raad in dit verband.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel in het licht van artikel 9ter, § 2 van de vreemdelingenwet wordt aannemelijk gemaakt. Ook deze vaststelling leidt, weliswaar in de mate dat ervan kan worden uitgegaan dat de door de verzoekende partij als bijlage opgesomde kopie van haar taskara daadwerkelijk een kopie van de originele taskara betreft die voor het eerst in het kader van de eerste asielaanvraag werd neergelegd, tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

3.3.2 Aangezien de Raad zijn wettigheidscontrole niet kan uitvoeren, moet de eerste bestreden beslissing worden vernietigd. Ondergeschikt is het enig middel in de aangegeven mate gegrond en leidt

deze vaststelling tot de vernietiging van de eerste bestreden beslissing. De overige aangevoerde schendingen behoeven geen verder onderzoek.

3.4.1 Het tweede onderdeel van het enig middel heeft betrekking op de tweede bestreden beslissing, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten van 26 september 2018. De verzoekende partij wijst erop dat de tweede bestreden beslissing op geen enkele manier melding maakt van de talrijke medisch-psychische problemen waarmee zij te kampen heeft, terwijl de gemachtigde door middel van de aanvraag van 11 september 2018 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet nochtans op de hoogte was van haar zorgwekkende medische situatie. Zij wijst erop dat zij in deze aanvraag uitvoerig heeft beargumenteerd waarom een terugkeer naar Kabul een ernstig risico op een schending van artikel 3 van het EVRM zou inhouden en dat de gemachtigde aldus op de hoogte was van het potentiële risico op een schending van het voormelde artikel 3. Zij benadrukt dat, aangezien haar aanvraag niet-ontvankelijk werd verklaard, dit risico nog niet ten gronde is onderzocht. Zij geeft aan dat in deze omstandigheden van de gemachtigde een bijzondere voorzichtigheid kon worden verwacht bij de behandeling van haar dossier, minstens dat hij, vooraleer ten aanzien van haar een bevel om het grondgebied uit te vaardigen, rekening zou houden met de door haar ingeroepen elementen die duidelijk wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM in geval van terugkeer naar Afghanistan.

Uit de bovenstaande uiteenzetting blijkt dat de verzoekende partij een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 3 van het EVRM aanvoert. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid immers de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffingen.”

Deze bepaling bekrachtigt één van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Het komt een verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, *Auad/Bulgarije*, § 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 81; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 107; EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas en cons./Zweden*, §§ 75-76). De gemachtigde moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388).

De verzoekende partij wijst onder de hoofding “*Ontvankelijkheid*” van haar verzoekschrift op de nauwe samenhang tussen de beide bestreden beslissingen, die beide werden genomen op 26 september 2018 door attaché F. P. en op 4 oktober 2018 aan de verzoekende partij ter kennis werden gebracht. De verwerende partij betwist in haar nota met opmerkingen de samenhang tussen beide beslissingen niet.

Vervolgens stelt de Raad vast dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen ook niet betwist dat het verwijderen van een vreemdeling, gelet op de gezondheidstoestand van de betrokkene, in bepaalde gevallen een schending van artikel 3 van het EVRM kan uitmaken, en dat een onderzoek in het licht van het voormelde artikel 3 in het kader van een verwijderingsbeslissing noodzakelijk is.

De verzoekende partij wijst in haar uiteenzetting op haar medische situatie en op het feit dat zij in haar aanvraag van 11 september 2018 heeft beargumenteerd waarom een terugkeer naar Kabul een ernstig

risico op een schending van artikel 3 van het EVRM zou inhouden, als gevolg van haar zorgwekkende medische toestand en van het gebrek aan beschikbaarheid en toegankelijkheid van adequate medische zorgen in Afghanistan, meer bepaald in Kabul. Zoals hoger reeds aangegeven, wijst de verzoekende partij erop dat dit risico nog niet ten gronde is onderzocht, aangezien haar aanvraag onontvankelijk werd verklaard door de eerste bestreden beslissing.

In het kader van het eerste onderdeel van het enig middel heeft de Raad vastgesteld dat de eerste bestreden beslissing moet worden vernietigd. Deze beslissing wordt dan ook geacht nooit genomen te zijn geweest. Zoals de verzoekende partij terecht aanvoert, sprak deze beslissing zich hoe dan ook slechts uit over de ontvankelijkheid van de aanvraag en werd deze aanvraag niet ten gronde behandeld, zodat ook geen onderzoek naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de noodzakelijke zorgen en opvolging in het land van herkomst werd doorgevoerd. Door de vernietiging van de betrokken beslissing kan de gemachtigde ook niet langer zonder meer voorhouden dat hij dit onderzoek niet kan voeren, omdat de identiteit en nationaliteit van de verzoekende partij niet kunnen worden vastgesteld. Vervolgens blijkt dat ook het thans bestreden bevel op het grondgebied te verlaten geen eigen motivering bevat met betrekking tot de medische situatie van de verzoekende partij in het licht van artikel 3 van het EVRM. Bijgevolg kan slechts worden vastgesteld dat de gemachtigde op het moment van het nemen van de tweede bestreden beslissing, des te meer omwille van de vernietiging van de beslissing inzake de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, in het geheel niet kan worden geacht een standpunt te hebben ingenomen met betrekking tot een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM in het kader van de medische situatie van de verzoekende partij. In deze zin wordt een schending van de zorgvuldigheidsplicht in het licht van het voormelde artikel 3 aannemelijk gemaakt.

In haar nota met opmerkingen voert de verwerende partij aan dat de voormelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard omdat het bewijs van identiteit niet voorligt, waardoor ook geen onderzoek moest plaatsvinden naar de aangehaalde medische problematiek in het licht van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Hieruit besluit de verwerende partij dat het betoog aangaande een schending van artikel 3 van het EVRM en de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in Afghanistan niet dienstig is. Aangezien de betrokken beslissing inzake het voormelde artikel 9ter echter moet worden vernietigd, is dit betoog van de verwerende partij niet langer relevant. Bijgevolg kan de verwerende partij ermee geen afbreuk doen aan de door de Raad gemaakte vaststellingen met betrekking tot de tweede bestreden beslissing.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht in het licht van artikel 3 van het EVRM wordt aannemelijk gemaakt.

3.4.2 Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de tweede bestreden beslissing. De overige aangevoerde schendingen behoeven geen verder onderzoek.

4. Korte debatten

De bestreden beslissingen worden vernietigd. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 september 2018 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, en de beslissing van diezelfde gemachtigde van 26 september 2018 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten, worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven februari tweeduizend negentien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE